

Případy kpt. Váchala **Vzrušený šepot**

1

Hana Militká

Hana Militká

Případy kpt. Váchala 1 Vzrušený šepot

Modelka Nikol Nejedlíková, foto Ariana Bernard

Detektivní román

Detektivku Vzrušený šepot
věnuji své kamarádce Nikol Nejedlíkové

Poděkování

Děkuji mému manželovi Pavlu Červinkovi
za jeho významnou pomoc při tvorbě.

Děkuji své sestře Miladě Šedivé
za její velkou podporu a nadšení.

Děkuji svému bratrovi Jiřímu Militkému za skvělý nápad, který jsem
v knize použila.

Děkuji Jiřímu Halberštátovi za obrovskou podporu
a skvělou uměleckou spolupráci na knize.

Děkuji jeho ženě Květince za neskutečnou trpělivost.

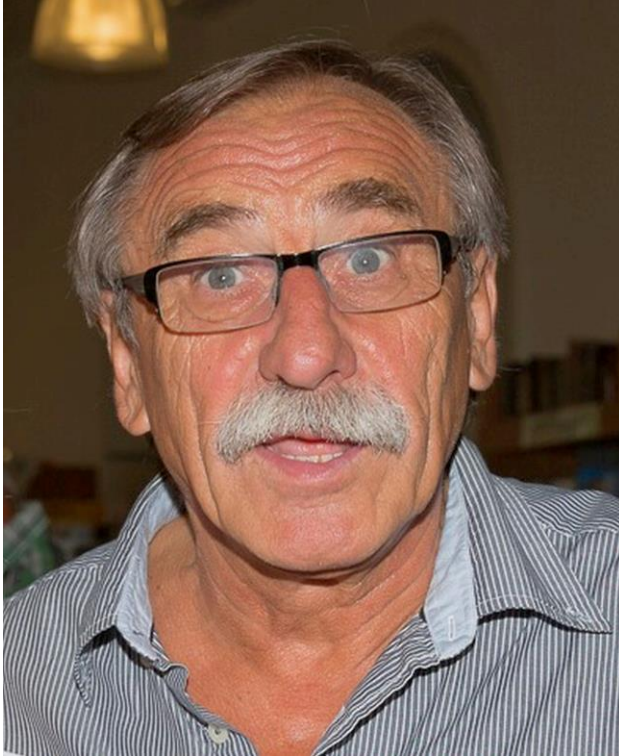
Děkuji Nikol Nejedlíkové za její vstřícnost a upřímnost.

Děkuji Arianě Bernard za krásnou fotku a svolení ji použít.

Děkuji Pavlovi Zedníčkovi za předmluvu a podporu mé tvorby.

Předmluva

Tož kurňa, Hančo, piš, ať máme co číst.

Pavel Čmaňa Zedníček

Šepot

Bylo to v dobách, kdy se ještě šeptalo.
Neboť mluvit nahlas a říkat své názory bylo nebezpečné.
Doba byla temná, stíny byly šedé.
Přesto se lidé smáli.
Mocní se smáli nabubřele a hloupě.
Jen mezi svými.
Přitom stále sledovali, zda jsou ještě těmi vyvolenými,
kteří se mohou smát.
Bezmocní se smáli od srdce a naplno.
Smáli se vtipným a inteligentním komikům.
Smáli se jejich sebemenším náznakům absurdna.
Nasmáli se hodně. Hlavně doma.
Na veřejnosti se smáli tiše a nenápadně.
Nebylo radno dávat najevo, že je jim příliš do smíchu.
Nemocní se smáli naplno.
Bez ohledu na to, kde se právě nacházeli.
Neměli naději na uzdravení.
Proto si nechtěli nechat ze svého patrně kratšího života
utéct ani vteřinu bez svých čirých emocí.
Vlastně se všichni báli.
Mocní, bezmocní i nemocní.
Každý se snažil svůj strach nějak utajit.
Každý se bál o něco jiného.
Vlastně se báli všichni o totéž.
O svou existenci, rodinu, své děti. O jejich i svou budoucnost.

Nyní se bojíme též.
O svou existenci, rodinu, své děti. O budoucnost.
Bojíme se opravdově.
Některé smích už zcela přešel.
Byla by velká škoda, kdyby se lidé přestali smát.
Doufejme, že se tak nikdy nestane.
Pojďme se spolu trochu bát. A taky trochu snít.
Jen tak. Z legrace. Pro radost z napětí.
Nic osobního, jen pouhá fikce. Můžeme si to dovolit.

Kráčel ulicí.

Byl sám se sebou spokojen.

Dnes se mu skutečně dařilo.

V duchu si pohvizdoval melodii, kterou ráno zaslechl v rádiu.

„Je hrozně vlezlá. Pro dnešek se asi té pitomé písničky nezba-
vím,“ pomyslel si rezignovaně.

Najednou měl zase ten neodbytný pocit, že ho někdo sleduje. Už
několikrát cítil podobný neklid.

Zastavil se u výlohy s knihami.

Chvilku si četl tituly.

Pak se nenápadně rozhlédl zpátky za sebe.

Ve skle výkladní skříně sledoval celou ulici.

„Nikde nikdo. Jen ty dvě baby zezdola stojí na svém stanovišti
u domovních dveří a drbou. Určitě si omílají všechno desetkrát do-
kola. Nemohou mít tolik noviněk, aby jim vystačily na celý den klá-
bosení. Nechápu tuhle lidskou náuru,“ povzdychl si znechuceně.

Uctivě je pozdravil.

S kyselým úsměvem mu odpověděly.

„Aby je čert vzal,“ pomyslel si škodolibě. „Ale co by si s nimi
ubohý pekelník počal? Nechá nám je tady na věky.“

Vstoupil do domu.

Všude bylo ticho. Jen od domovníka, jehož byt byl za prvními dveřmi, se chvílemi ozývaly vráskavé zvuky rádia. Přešel kolem jeho bytu rychle.

Další dveře minul nehlučně. Bydlel tam starý muž, který byl nevrlý a samolibý. Prohlašoval se za doyena domu. Prý se tam narodil. Pamatuje lepší časy. Kdy v domě nedaleko centra bydleli podle jeho vyjádření samí lepší lidé. Jmenoval se Milan Charvát. Psal před jménem titul Dr., ale nikdo netušil, co tou zkratkou doyen myslí, čeho že je doktor. Občas ho chytil záchvat vyjadřovat se písemně a v přízemí na nástěnku vyvěšoval své rukou psané dopisy a instrukce. Jeho rukopis byl převážně nečitelný a smysl jeho sdělení unikal všem. Pokud se u nástěnky zastavili nějakí nájemníci a viděli, že se zase doyen realizoval, sahal si na čelo, kroutili hlavami. Prchali se škodolibými úsměvy.

U dalších dveří v přízemí zpomalil. Zastavil se před bytem se jménem Marta Malířová. Rozhlédl se kolem sebe. Nikde nikdo. Přiložil ucho ke dveřím. Chvilku vytrval. Doufal, že zaslechne nějaký zvuk. Někaký důkaz přítomnosti obyvatelky tohoto bytu. Neslyšel nic. Jen domovníkovo rádio k němu doléhalo. Dole bouchly domovní dveře.

Proběhl kolem posledních dveří v přízemí. Byly zamčené. Byly zapomenuté. Bez nadpisu. Beze jména. Možná tam kdysi byly sklepy. Nebo prádelna, kočárkárna a podobné prostory. Dnes je tam asi haraburdí.

Vystoupil o patro výš.

Vešel do svého bytu.

„Škoda, že nebydlí nade mnou. Občas bych ji třeba zaslechl. Kroky, nebo posunování židle. Mohl bych tam pak vyrazit. Třeba požádat o trochu soli nebo o vodu do láhve. Řekl bych, že mi neteče vo-

da, nebo cokoliv jiného, ale ona bydlí pode mnou. Neslyším z jejího bytu vůbec nic.“

Vztekle mrskl aktovkou na pohovku.

Uvědomil si, že se zlobí zbytečně. Nic na tom nezmění.

Konečně cítil, že je v bezpečí.

„Tady mám klid. Nikdo mě nesleduje,“ vydechl s úlevou.

Zhroutil se do pohodlného křesla.

„Budu muset vymyslet něco rafinovaného. Třeba, že dělám průzkum spokojenosti obyvatel s komunální politikou. Blbost. Přibouchne mi dveře před nosem a už nikdy se mnou nepromluví.“

Měl po náladě.

Sice se cítil konečně v bezpečí, ale ten správný nápad nepřicházel. Chtěl se seznámit s Martou. Chtěl si však být jist, že mu neunikne. Neodolá. To už dá velkou práci vymyslet šikovnou záminku.

Vstal, postavil vodu na sporák.

„Dobrá káva není nikdy špatná.“

Dveře do koupelny byly otevřené. Pohledem zavadil o zrcadlo. Spatřil se v něm. Prohrábl si vlasy a zazubil se na sebe.

„Asi stárnu, nebo co. Vlasy jsou divné. Oči unavené. Plet' bledá. Být svým pacientem, naordinuji si lázně. Ale jedeme dál. Na takový přepych nemám čas.“

Uvařil si kávu, sedl do ušáku a pomalu popíjel.

„Co kdybych ji jen tak pozval na kávu? Možná odmítne. Ale třeba přijme pozvání. Jakmile bude tady, už mám vyhráno.“

Zahlédl ji asi před měsícem, jak vychází z bytu.

Pozdravil ji překvapeně.

Byl zasažený její svěží krásou.

Zatoužil po ní tak náhle a silně, jako už dlouho po nikom netoužil.

Sotva o něho zavadila pohledem.

Tiše odpověděla na pozdrav a dál se věnovala zamykání dveří.
Asi ani nevěděla, kdo to právě prošel kolem ní.

Byla tmavovlasá, vysoká asi metr sedmdesát. Štíhlá. Taková přítulná. Nejradši by ji obejmul. Byl svou silnou touhou překvapený. Už dávno neměl milenkou. Už dávno netoužil po blízkosti ženy. Neměl čas na soukromí. Byl v práci celé dny od rána do noci. Jeho služby v nemocnici nebraly konce.

Dnes výjimečně skončil ještě za světla.

Jeho touha po Martě byla čím dál silnější.

Vstal, pustil si svou oblíbenou hudbu.

Miloval Janáčkovu tvorbu.

Dnes v ní však nenašel velké uspokojení.

Stále měl před sebou krásné rysy slečny Marty z přízemí.

Cítil, že se zachvěl.

„Dnes už je pozdě. Zítra u ní určitě zazvoním a pozvu ji na večeři nebo na kávu. Určitě. Musím něco udělat. Snad zítra přijdu z práce dřív.“

Měl velmi rád svou práci lékaře. Zatím věnoval studiu a své profesi v nemocnici vše. Medicína jej zcela uspokojovala. Byl velmi rád, že získal místo v jedné z pražských nemocnic, dokonce u skvělého přednosty na interně.

Nyní zjistil, že mu něco podstatného chybí.

Toužil po Martě.

Sen

Probudila se celá zpocená. Ani se nepohnula. Nevěděla, co se děje. Chvilku jí trvalo, než zaostřila oči. V šeru, které k ní do bytu prosvítalo skrz špatně zatažený závěs, si uvědomila, že je doma. Měla neodbytný pocit nebezpečí.

Naslouchala.

Něco ji vzbudilo.

Patrně je u ní nějaký zloděj.

U ní v bytě!

Příšerná představa.

Lehce se třásla.

Naslouchala.

Možná zaslechne jeho dech.

Nebo jeho tichý pohyb.

Měla strach.

„Musím předstírat, že spím. Žádná věc mi nestojí za to, aby mi někdo ublížil. Ať si vetřelec vezme cokoliv. Ale hlavně, ať brzy vypadne. Už dlouho nevydržím nehýbat se,“ pomyslela si. Bála se, aby nezaslechl její myšlenky, její splašený tlukot srdce.

Naslouchala všemi buňkami svého těla. Změnila se v obří ucho. Nezaslechla nic.

Začala si uvědomovat, že jí lomcuje zimnice. Nepatrným pohybem se rukou dotkla své pokožky na krku. Byla zpocená, jednoduše pokrytá silnou vrstvou potu.

Nevěděla, jak dlouho takhle ležela.

„Jestli se v příštím okamžiku nepohnu, zemřu,“ napadlo ji. „Spící člověk se taky občas převálí,“ uvědomila si.

S vypětím všech sil se pomalu, nenápadně překulila z boku na záda.

Snažila se dýchat pravidelně a nahlas, jako že neustále spí.

Pak udělala něco, co nečekala. Prudce se posadila a rozsvítila lampičku. „Je tady někdo?“ zeptala se ustrašeně.

Celá strnula.

Měla dojem, že zaslechla velmi tiché zaklení: „Sakra!“ Bylo ale tak tiché. Nebyla si jistá, zda se jí to nezdálo.

Seděla na posteli hodně dlouho.

„Budu muset jít čůrat,“ uvědomila si. Pomalu vstala. Rozsvítila hlavní světlo a bedlivě pozorovala všechny kouty místnosti, kam až dohlédla. Srdce jí bušilo až v krku.

Nikde nikdo.

Cítila, že se silně třese.

Opět se dotkla krku a hrudi.

„Asi budu nemocná, někdo na mne kýchnul v tramvaji, nebo někde. Chytl jsem virus. Ted' nemohu zůstat doma, mám moc práce. Čeká nás uzávěrka.“

Vydala se do předsíně, rozsvítila velké světlo. Dívala se pozorně, zda nezjistí přítomnost vetřelce. Už nepřemýšlela o tom, že může být napadena.

„Pokud tady někdo je a chtěl by mi ublížit, už by to udělal,“ napadlo ji.

Zašla na WC, pak se v koupelně svlékla z noční košile, rozprostřela ji na radiátor proschnout.

„Dala by se ždímat,“ řekla potichu. Vzala osušku a celé tělo si vytřela do sucha. Ze skříně si vzala čistou noční košili.

Otočila prošívanou deku, polštář. S úlevou si sedla na postel.

„Byl to všechno jen nějaký nepříjemný sen.“

Zhluboka se napila vody z hrníčku na nočním stolku, lehla si a zakryla se.

Suché noční oblečení jí navodilo příjemný pocit.

„Byl to jen sen,“ zašeptala.

Přesto usínala s pocitem nebezpečí, které se jí usídlilo někde hluboko v podvědomí.

Telefon

Štíhlý světlovlasý muž napjatě pozoroval obrazovku před sebou.

Do ticha zazvonil telefon. Lekl se. Naštvaně se ohlédl po mobilu: „Kdo sakra volá? Kdo mě ruší? Člověk nemá ani chvilku klidu.“ S odporem si prohlížel display. Zobrazené číslo mu nic neřeklo. „Haló,“ řekl neochotně.

Na druhém konci se ozval ženský hlas: „Dobrý den. Volám z léčebny v Bohnicích. Jedná se o našeho pacienta jménem Herkules Vejc. Pro případ nutnosti máme vaše telefonní číslo.“

„Ano,“ odpověděl, jako kdyby se vracel z veliké dálky do reality.

„Musíme vás poprosit, abyste se zítra dostavil na naše oddělení.“

„Stalo se něco?“ zeptal se s úlekem.

„Nelekejte se, nic tak hrozného se neděje. Jen musíme přistoupit k rekonstrukci oddělení. Plánujeme to už dlouho. Konečně za pár dní začínáme. Musíme celé oddělení vyklidit. Pacient je stabilizovaný. Je schopný k předání do domácí péče. Doufám, že si můžete vzít volno z práce na dva, maximálně tři týdny. Pokud se jeho zdravotní stav bude i nadále dobrý jako nyní, mohli bychom vám ho nechat ve vaší péči. Dostavte se, prosím, mezi jedenáctou a dvanáctou hodinou. Pan Vejc bude připravený. Na oddělení bude přítomný i pan primář. Zodpoví všechny vaše případné dotazy. Dostanete rozpis léků, které musí váš svěřenec pravidelně užívat. Však už to znáte. Je nutné, aby dodržoval dietní režim. Má diabetes mellitus. Trpí značnou nadváhou. Přijďte včas. Vše si domluvíte zítra. Na shledanou.“

„Na shledanou,“ řekl tiše. Chvilí zíral na mobil, jako kdyby vůbec nechápal, co se právě dozvěděl.

Záhadné úmrtí

Adam vyskočil z postele. Zjistil, že zaspal. Rychle se oblékl. Seběhl po schodech. Nechtěl propást hlášení, kdy se lékaři dozvědí, co je nového. Co se přihodilo v noci.

V přízemí spatřil Martu.

Srdce se mu na okamžik zastavilo.

Teprve když k ní došel, zjistil, že nestojí před svým bytem, ale před bytem doyena. Klíče byly zvenčí v zámku. Dveře byly pootevřené.

„Dobrý den. Stalo se něco?“ zeptal se Adam.

„Dobrý den. Nevím. Je to divné. Klíče v zámku, dveře otevřené. Zvoním na doyena, ale nikdo se neozývá. Nevím, zda mám jít dovnitř. Nechci vypadat dotěrně.“

„Nemůžeme jeho dveře takhle nechat. Mohl běžet na nákup a zapomněl zamknout. Nebo je uvnitř a usnul. Musíme to zjistit. Jestli dovolíte, půjdu dovnitř sám. Zůstaňte na chodbě. Pokud by se vrátil, vysvětlíte mu, co dělám v jeho bytě,“ usmál se na Martu.

Najednou zapomněl, že spěchá.

Vstoupil do bytu. Překvapeně pohlédl na zem. Pod nohama mu křupaly kousky cihel a vybourané malty.

„Doyen říkal něco o tom, že tam měl nějaké zedníky. Prý po sobě neuklidili. To už je téměř rok, co jsem to slyšel,“ uvědomil si. „Žije tady jako zvířátko.“

Zavolal doyena jménem.

Žádná odpověď.

Došel až do ložnice.

Pak ho spatřil.

Ležel napůl na zemi, napůl na posteli. V obličeji se mu zračil divný škleb. Nějaká hrůza zároveň se škodolibým výsměchem. Opatrně k němu přistoupil. Dával pozor, aby nešlápl do kaluže krve. Už zasychala. Uchopil jeho zápěstí a zkoušel mu puls. Věděl už předem, že je mrtvý. Už několik hodin. Jeho ruka byla studená. Položil ji opatrně na původní místo.

Pomalou vycouval z ložnice.

Marta čekala na chodbě celá rozechvělá: „Nějak dlouho se nevrací,“ uvědomila si.

Adam přišel a tvářil se vážně: „Nechod'te tam. Není na něho hezký pohled. Je mrtvý. Vím to jako lékař. Musíme zavolat policii.“

Marta zbledla. Zavrávoral.

Adam ji podepřel.

Vyndal druhou rukou mobil a volal policii: „Dobrý den. Jmenuji se Adam Skála, lékař. Bydlím na adrese Pod Slovany 6. V přízemí je mrtvý člověk. Je to nájemník bytu číslo tři. Dveře bytu byly otevřené. Vstoupil jsem k němu, abych ho upozornil. Je mrtvý už několik hodin. Vím to jistě.“

„Dobrá. Kolegové tam budou během deseti minut. Nehýbejte se od jeho dveří. Nevstupujte již do bytu. Postarejte se o to, aby tam nikdo nevkročil a na nic nesahal. Neopouštějte své místo.“

„Ano, samozřejmě. Počkám.“

„Co říkali?“ zeptala se Marta.

„Musíme zde počkat. Budou nás chtít vyslechnout. Taky musíme hlídat, aby nikdo nevstoupil do bytu. Nesmí se na nic sahat. Přitom dnes opravdu spěchám. Budu muset zavolat do práce.“

Vzal mobil a zavolal: „Miluško, prosím vás, řekněte šéfovi, že se poněkud zdržím. U nás v domě zemřel soused. Já ho našel. Vypadá to na násilnou smrt. Musím vyčkat příjezdu policie. Budou se mnou

chtít mluvit. Hned jakmile budu moct, dostavím se na oddělení. Děkuji vám.“

Zanedlouho se dostavili dva místní policisté.

Zjistili vše potřebné a zavolali detektivní sekci.

Adam a Marta museli počkat až do jejich příjezdu.

Hlavní muž z celé skupiny se jim představil: „Kapitán František Váchal z oddělení vražd. Už jste určitě řekli vše chlapcům z místní policie. Nyní to podrobně zopakujte mně. Zítra se dostavte na naše oddělení, abyste podepsali svou výpověď.“

Nejdřív Adam, potom Marta vypověděli vše, co se událo od okamžiku, kdy se zastavili u dveří doyena až do chvíle příjezdu místní policie. Detektiv si dělal poznámky.

Adam řekl: „Stařík je mrtvý asi tři hodiny. „Patrně jde o zranění způsobené onou bronzovou jezdeckou soškou, která leží nedaleko mrtvého. Ale blíže to určí pitva.“

„Nechtěl byste s námi občas spolupracovat?“ zeptal se detektiv. Bylo vidět, že je mu Adam sympatický.

„Je to zajímavá nabídka. Musím však říct, že jsem ve svém zaměstnání velmi vytížený. Ovšem napínavé detektivní příběhy mě vždycky zajímaly. Jen nevím, jak by se na moje další aktivity dívali nadřízení,“ usmál se Adam.

„Pokud byste si to rozmyslel, zde je má vizitka. Stačí zavolat. Vše potřebné zařídím,“ řekl detektiv. Srdečně se s oběma svědky rozloučil.

„Jste velmi bledá, potřebujete nabrat dech. Nepůjdeme se někam posadit? Dát si kávu nebo něco ostřejšího?“

„Je ještě brzy. Nikde nebude otevřeno,“ pípala Marta slabým hlasem.

„Co kdybychom šli ke mně? Berte to čistě jako první pomoc od lékaře. Nic jiného v tom nehledejte. Už jsme se dost zdrželi. Půlhodinka nás nezabije.“

„Prosím?“

„Promiňte, nebylo vhodné použít takový výraz právě nyní. Chudák doyen. Už to má za sebou. Lidé ho moc nemuseli, pokud vím. Nikomu neublížil. Tohle si nezasloužil.“

Marta zavrávala.

Adam ji chytil kolem pasu. Vedl ji o patro výš do svého bytu.

Odemkl: „Udělejte si pohodlí, jako doma.“ Odvedl Martu do obýváku.

„Hned uvařím kávu.“

Ztěžka se posadila do pohodlného křesla.

Za chvíli se bytem nesla vůně kávy. Adam otevřel skříňku, vyndal skleničky. Ke kávě nalil každému výbornou skotskou whisky.

„Přijijme si na to, že jsme ještě mezi živými a že se těšíme celkem dobrému zdraví,“ pronesl Adam. „Dovolte mi, abych se představil. Jmenuji se Adam Skála, jak víte. Bydlím zde skoro deset let a dodnes jsem si myslel, že se v tomto domě vůbec nic neděje. Jakmile zapadnu do svého bytu, mám dojem, že mě nikdo nevidí a neslyší. Tady jsem svým vlastním pánem. I když většinou se vracím z práce dost pozdě. Ale abych to nezamluvil. Na naše zdraví!“

„Na zdraví,“ přitukla si Marta. „Jmenuji se Marta Malířová. Bydlím v přízemí, jak možná víte. Necítím se ve svém bytě tak jistě jako vy. Někdy mám dokonce pocit... Možná bychom si mohli tykat, když už jsme se seznámili za tak dramatických okolností,“ lehce se usmála. Měla souměrnou tvář, kterou lemovaly hnědé delší vlnité vlasy. Její zuby svítily jako perličky. Oči měla upřímné a hluboké. „Někdo by se v nich mohl utopit,“ uvědomil si Adam.

„Rád tykání přijímám, těší mě,“ řekl s úsměvem.

Usrkla si trošku whisky. Zakuckala se: „Promiňte, určitě je výborná. Ale nejsem zvyklá,“ sklopila zrak a začervenala se.

„Nic se neděje. Nechci vás opít. Vlastně nechci tě opít. Už si přece tykáme. Je teprve dopoledne.“ Podíval se na hodinky: „Páni, čas letí. Nezlob se, ale musím do práce. Pacienti nepočkají.“

„Taky musím do práce. Děvčata určitě už otevřela, ale nebudou vědět, co se mnou je. Máme uzávěrku, musím si pospíšet.

„Vezmu si taxi, hodím tě do práce, jestli chceš.“

„Budu moc ráda. Nemám to daleko. Pěšky dobrá čtvrt hodinka. Pokud tě nebudu zdržovat...“ nedopověděla.

„Ty mě nikdy nebudeš zdržovat. Nejradši bych nikam nešel a povídal si s tebou.“

Zasmála se a sklopila zrak.

Objednal taxi a zeptal se Marty: „Kam to bude?“

„Potřebuji na Náměstí Míru. Do cukrárny.“

„Zachtělo se ti mlsat?“

„Ne, pracuji tam.“

„Krásné prostředí. Všude to určitě voní. Miluji makové buchty, klasické, jaké dělala moje babička. Ale ty se asi v cukrárně nepečou.“

„U nás ne, ale doma je někdy udělat mohu. Pozvu tě na ně. Pak mi řekneš, jestli se aspoň trošku podobají těm, které ty pamatuješ.“

„Výborně! Moc rád přijdu.“

„Beru tě za slovo. Co třeba v pondělí? Mám volno. Doufám, že do té doby budu hotová s úřadováním. Nemám účetnictví moc v lásce. Ale nemohu se tomu vyhnout. Účetní jsem zatím nepřijala. Dělán sama.“

„Chceš říct, že ta cukrárna ti patří?“

„Cukrárna ano, prostory ne. Mám je pronajaté. Musím se dost snažit, abych zvládla nájem i platy zaměstnanců. Mám jen tři, ale je to fůra peněz. Občas mám strach, jestli to zvládnou.“

„Máš odvalu. To se mi líbí. A už tu máme taxi,“ řekl, když sešli dolů před dům.

Nasedli. Adam se bezděčně dotkl jejího ramene. Cukla sebou.

„Promiň, nechtěl jsem tě polekat.“

„To nic. Asi mě dnešní zážitky vzaly víc, než jsem si myslela.“

„Nedivím se ti.“

Ujistili se navzájem, že se určitě sejdou.

Marta vystoupila a Adam se za ní ohlédl.

„Je krásná,“ pomyslel si. „Je mi něčím velmi blízka.“

„Kam to bude teď?“ zeptal se taxikář.

„Do Vinohradské nemocnice,“ řekl smutně Adam a oddal se snění. Na tváři se mu objevil spokojený výraz.

Druhý den se dostavil Adam na služebnu k detektivu Váchalovi. Podepsal svou výpověď ohledně vraždy doyena Dr. Milana Charváta.

„Vaše přítelkyně tu byla již dopoledne,“ řekl detektiv.

Po projednání všech potřebných formalit se loučili: „A nezapomeňte, kdybyste se někdy rozhodl s námi spolupracovat, velmi vaši pomoc uvítáme. Dobrých doktorů, kteří by chtěli u nás sloužit, je stále málo.“

„Skutečně se mi nedostává času. Ale kdyby mě už třeba nechtěli v nemocnici, určitě se vám ozvu.“ Při odchodu ještě dodal: „Mohu vám někdy zavolat a poptat se, jak pokračuje vyšetřování? Případ znám téměř od začátku, kromě samotného zabití. Mám na mysli, že jsem chudáka našel.“

„Samozřejmě zavolejte, máte mou vizitku. Ale dřív jak za měsíc, možná za dva, žádné převratné výsledky nečekejte. Naše práce je

velká dřina. Skládá se z malých detailů. A ty zaberou spoustu času. Někdy se s případem nehne třeba roky. Pak se najednou objeví nějaký detail. Celá skládačka zapadne do sebe. A všechno se objasní. I to se stává. Naše pátrání nebývá tak dobrodružné, jak si mnozí lidé myslí. I když se stávají případy, kdy sotva popadáme dech, jakou rychlostí se náhle začnou kupit důkazy a ukážou na vraha. Mohu říct, že se nikdy nenudíme. Co případ, to originál. Zavolejte za měsíc, třeba už něco budeme vědět. Pokud bych ještě od vás něco potřeboval, ozvu se vám. Přeji hezký den.“

Rozloučili se.

Pár dní uběhlo a přišlo pondělí.

Adam se těšil, že konečně uvidí Martu. Domluvili se přece spolu. Říkala, že má v pondělí volno.

Vracel se právě ze služby, měl po noční. V nemocnici byl celkem klid, mohl si i zdřímnout.

Šel ulicí.

Tentokrát nevnímal, jestli jej někdo pozoruje, nebo ne. Byl sice unaven, ale měl dobrou náladu. Dokonce si potichu pohvizdoval. Cítil, jak se v něm zvedá vlna nadšení, když se blížil k domovu. Drbny tentokrát nepodpíraly domovní dveře. Nikde ani noha.

Vstoupil do domu a zazvonil na Martu.

Dlouho se nic nedělo.

Adam začal váhat: „Že bych si popletl den? Ale ne, dnes je přece pondělí. Je devět ráno, možná ještě spí,“ pomyslel si a už se chtěl vzdálit. Vtom uslyšel za dveřmi šramot a spatřil, že se odkrylo na dveřích kukátko.

„Ahoj Marti, nebudím tě?“

„Promiň, patrně jsem neslyšela zvonek,“ řekla omluvně.

„Nic se neděje, jestli chceš, přijdu později.“